

Deník zažraného šachisty

Den 0

A je to tady! Zítra začíná *** Open a já zase usednu za šachovnici. Po dvou letech? Sám už ani nevím, kdy jsem byl naposledy na nějakém turnaji. Logicky jsem nervózní a vtírají se otázky: Budu to ještě vůbec umět? Dokážu se soustředit? Zvládnou časový limit hry? Nejistota je velká, co si budeme povídat.

Poslední týden se trochu připravuju. Především si opakuju zahájení, která připadají do úvahy. Už jsem je pěkně dlouho neviděl, správné tahy se vytratily z neuronové sítě. V rámci přípravy se taky dívám na videa velmistra Cveka, který komentuje právě probíhající turnaj v Českých Budějovicích a pobaví mě touto úvahou: „Na prvním místě je po 5. kole náš velmistr Vlasta Babula. To je doklad toho, že i ve vyšším věku se dají hrát dobré šachy! Já teď nevím přesně, kdy se Vlasta Babula narodil, myslím asi 1973 nebo 1974...“

No tak to jednoho povzbudí, ne?! 😊

Protože byl pozměněn systém nasazování do 1. kola, vůbec netuším, jestli mám zítra čekat nějakého silného soupeře z čela startovní listiny, nebo slabého ze spodních pater. Ale nakonec na tom nesejde. Jdu si to užít! Mimochodem, nacházím odpovědi na otázky položené v prvním odstavci dnešního zápisu. Znějí takto: Budu! Dokážu! Zvládnou! Neříkejte, že ne!!

Zažraný šachista nabírá vzduch a cítí šimrání někde mezi srdcem, žaludkem a mozkiem. Zítra začíná první kolo. Zítra – vyhraju!

Den 1

Na první kolo vyrazím dřív, protože mu předchází prezence účastníků. Jak se blížím k hrací místnosti, vidím na *** náměstí hlavu s nazrzlým ježkem, která mi připadá povědomá. Když přijdu blíž, poznávám podle obřího břicha německého mistra Plischkiho, který právě dohrál turnaj v Budějovicích a zjevně se přesunul k dalšímu turnaji. Beru to jako šťastné znamení a vstupuju do budovy.

Než se zapíšu do seznamu hráčů, musím vystát frontu. Vše se komplikuje, protože organizátoři stále řeší covidová opatření a vyžadují po hráčích potvrzení, která ale někteří nemají. Když se konečně zapíšu, jdu se projít po okolí. Sice má už být slavnostní zahájení turnaje, ale nespěchám, ze zkušenosti vím, že bude zpoždění.

Po procházce se vracím do budovy. Slavnostní zahájení ještě nezačalo, je zpoždění. Konečně se vše rozbíhá, turnaj je zahájen, dostáváme organizační informace – pohyb ve hracích prostorách jen s respirátorem, ale u partie je možno ho odložit. Vzal jsem si nový, černý, bude se hodit k šachům.

Dostáváme rozlosování prvního kola. Zajímá mě jak si s tím organizátoři poradí, protože součástí hygienických opatření je i zákaz shlukování (tradiční odstup 2 metry). Na šachových turnajích se ale zpravidla zápasové dvojice vytisknou na jeden papír, kolem něhož se pak utvoří chumel šachistů, hledajících jména svých soupeřů. No a jak to vyřešili? Vytiskli vše jako obvykle na jeden papír, kolem něhož se vytvořil zakázaný chumel šachistů. Jj, nikdo není dokonalý...

Mým soupeřem je mladý slovenský šachista, jeden z nejsilnějších hráčů turnaje. S hráči podobné výkonnosti sice jsem schopen hrát, ale málokdy něco uhraju. Mám bílé kameny, to je výhoda a rozhoduju se použít proti soupeři svou tajnou zbraň. Soupeř ale hraje sicilskou obranu, takže z toho nic není. Hraju připravenou variantu zavřené sicilské, tahy si docela pamatuju, ale kolem dvanáctého tahu začíná soupeř budovat nebezpečnou výstavbu, směřující přímo proti mému králi.

V budově se hrají celkem tři turnaje, kromě našeho ještě velmistrovský a seniorský, ale ty se konají v místnostech na jiné straně budovy. Brzo pochopím proč. Sluníčko se stáčí k západu a začíná v našem sále pěkně hřát. Zatímco mistři mají příjemnou severní místnost, my se tu vaříme a pečeme. Mně začíná být horko i z partie, protože soupeř přitápí. Sám sedí ve stínu, popíjí nápoj z plechovky, kterou nám daroval sponzor (O2 xyworld – voda, která tě nakopne!, jak hlásá nápis na obalu). Ve čtvrt na sedm se ale sluníčko přetočí k němu a dává mu co proto. Já jsem naopak zase ve stínu a načínám svou plechovku, Voda s vysokým obsahem kyslíku, který revitalizuje a omlazuje organismus, čtu na obalu. To se šachistům ve vyšším věku rozhodně hodí!

V 18. tahu se soupeř na dlouho zamyslí a pak mě začne drtit. Hrozí ztráta pěšce, ale podaří se mi obětovat věž za nadějný útok. Nebo aspoň mně přišel nadějný. Soupeř se přesně brání a na konci akce mám o dvě figury míň. Nezbyvá než se vzdát a poblahopřát soupeři. Ten se diví: „Prečo ste hrál strelcom? Vy ste nevidel...?“

Doma proženu partii Friztem, počítačovým programem, který odhaluje mou chybu v 15. tahu, kdy jsem hrál „strelcom“. Dobré to vědět, příště strelcom nehraju!

Celkově hodnotím dnešek jako zdařilý. Vždyť se říká – první vyhrání z kapsy vyhání! Takže vše je v pořádku. Zítra vyhraju!

Den 2

Před 2. kolem se přežene nad městem bouře, kterou strávím v kavárně poblíž turnajové budovy. Říkám si: jestlipak bude bouře i na šachovnici? Po dešti se vydávám k místu turnaje, mistr Plischki tentokrát v parku není. Možná ho ten příval spláchl, i když při jeho váze... Potkám ho pak už jen na chodbě, když se valí na svůj velmistrovský turnaj.

Mně dnes los přisoudil blond'atého chlapečka, může mu být odhadem tak 10, 11 let. Podle ELO jsem favoritem, ale zůstávám velmi opatrný. Soupeřům tohoto typu říká předseda klubu „zasr... talenti“ a nerad s nimi hraje. Sám s nimi mám nedobré zkušenosti. Za šachovnicí nejsou někteří skoro vidět, rating mají nízký, neodpovídající jejich aktuálním schopnostem, a hlavně mají ohromný progres. S některými jsem remizoval, ale i prohrál, a za dva roky už hráli na úrovni,

kam já se nikdy nedostal. Nemůžu nevzpomenout Vašíka Fiňka, miniaturní děťátko, drtící na turnaji vše, co mu přišlo do cesty. Před týdnem skončil v Budějovicích druhý a jistě brzo splní normu mezinárodního mistra.

Takže pozor na chlapečka! Jednu nulu už mám, sestřička není žádoucí!

Po bouřce je zataženo, tak se dnes negrilujeme. Mám černé kameny a hraju sicilskou obranu. Rozhoduju se pro Rubinsteinovu variantu, protože předpokládám, že ji soupeř nezná. Je to skutečně tak, ale chlapeček se z toho docela dobře vymotá a začne útočit. Od pořadatele dostáváme během partie novou dávku extra porce kyslíku, dnes na nic nečekám a hned ji tam kopnu!

Přecházím do obrany, nakonec ztrácím pěšce, ale zato získávám aktivitu a souhru figur. Konečně se chlapeček splete a získávám pěšce zpět. Pod vlivem své chyby nabízí soupeř remízu. Nejdřív chci pokračovat ve hře, ale po bližším rozboru pozice se rozhodnu radši nabídku přijmout. Pozice je hodně neobvyklá a moc nevím, co s ní, možná má soupeř o něco lepší šance. Než hrát násilně na výhru, radši to pojistím. Chlapeček je spokojený a já nakonec můžu být taky.

PC-přítel Fritz mi doma vynadá za několik chyb. Nejhorší jsem udělal těsně před koncem, kdy jsem mohl získat pěknou výhodu, jenže jsem zahrál nesprávné pořadí tahů. Jo, to se mu to radí! Až budu mít v hlavě mikroprocesor jako on, taky budu tak chytřej. Takže klid!!

Dnes tedy nerozhodně. Prvních půl bodu, proč ne. Je to ale celkově zatím docela bída. No nic, připravme se na další kolo, zítra je taky den. Zítra už určitě vyhraju!

Den 3

Příprava na partii začíná u zažraných šachistů dávno před provedením úvodního tahu a netýká se jen hry samotné, nýbrž je velmi komplexní. Když vyhodnocuju dvě úvodní kola, odhaluji, kde byl zakopán pes mých neúspěchů: na vině je mistr Plischki! Ten člověk mi přináší smůlu. První den, kdy jsem ho zdravil v parku a při zahájení turnaje seděl přede mnou, jsem prohrál. Druhý den jsem ho jen potkal na chodbě a byla remíza. Usuzuji, že když ho před partií vůbec nevidím, vyhraju. Od toho se bude odvíjet má dnešní taktika – musím se dostat k partii tak, abych se vyhnul byť jedinému pohledu na mistra Plischkiho. Prostě se do turnajového sálu proplichím a vítězství je v suchu!

Taktika se daří a dobře naladěm usedám k partii. Dnes dostáváme vodu, co mě nakopne, ještě před hrou, proto ji okamžitě začínám a čerpám kyslík jako o život. Ještě před partií mě zdraví Slovák, s nímž jsem hrál v prvním kole, a sděluje mi, že jsem v závěru partie ještě propásl dobrou šanci na vyrovnání hry. Říkám, že se doma podívám, ale zřejmě ví, co říká. Hrůza, jak moc toho přehlížím.

Je opět slunečno a někteří hráči se dožadují zastínění oken. Přichází slečna s dálkovým ovládáním (okna jsou vysoko pod stropem) a chvíli si s ním bez jakéhokoli efektu hraje. Pak to vzdává a odchází. Budeme se tedy zase opalovat.

Dnes hraju proti mladíkovi, může mu být mezi 15 a 18 lety. Má poněkud hysterické projevy – tahy provádí přepjatým gestem, čímž asi naznačuje, jak mě zničí. Stále ohmatává figury a odstraňuje z šachovnice neviditelná smítka, i když není na tahu. Navíc pořád odfrkává, možná má alergii. Hraju bílými a opět je to sicilská obrana, tatáž varianta jako v prvním kole, ale soupeř brzo odbočí. Snažím se o aktivní hru, ale soupeř zvolí nezvyklý postup a najednou začínám mít potíže. Mám ELO astronomicky vyšší než on, ale na hře to vůbec není poznat. Je to tím, že hraje tak dobře, nebo já tak blbě?

Soupeř oblehne mého izolovaného pěšce, ztrácím čas na přemýšlení, ale daří se mi hru komplikovat. Pak přichází rána v podobě mistra Plischkiho, který už asi dohrál svou partii a prochází naším sálem k rozhodčímu. Okamžitě se mi hra hroutí, ztrácím pěšce a začíná to zavánět katastrofou. Navíc mi už skoro nezbyvá čas, musím udělat ještě 13 tahů a mám na to asi 5 minut. Už si nestihnu ani dojít na záchod, tak se kroutím u šachovnice a toužebně čekám na 40. tah, kdy mi přiskočí půlhodina a já budu moct na malou...

Soupeř naštěstí moc neví, co si počít s výhodou, a daří se mi získat pěšce zpět. Soupeř nabízí remízu, ale já už vidím, že získám ještě dalšího pěšce a můžu hrát na výhru. 40. tah, konečně! Ta úleva... Teď můžu v klidu hrát dámskou koncovku s pěšcem víc. Dámské koncovky jsou zdoluhavé a zrádné, vyhrávají se těžko a ještě se to musí umět. Naštěstí má soupeř dost a skočí mi na špek, po němž je hned konec. Vyhráváááám!!

Ještě že tak. Kdybych prohrál, což jsem klidně mohl, snad by mi šachový svaz zakázal hrát šachy. Odpočet na ELO by byl vražedný.

Partie byla dlouhá, takže rozbor s Fritzem se odkládá na zítra dopoledne. A odpolední plány? S jídlem roste chuť, říká se. Zažraný šachista se vyhřívá v paprscích dnešní vydřené výhry a sní o tom, že jí zítra přibude sourozenec. Stačí se vyhýbat jistě osobě a můžu ještě pomýšlet na boj o čelo turnaje! Zítra vyhraju!

Den 4

Dopoledne přijde ke slovu přítel Fritz, který mě usvědčí ze strašlivého množství chyb v minulé partii. Radši nezmiňovat. Ještě že to soupeř sehrál v závěru ještě bíději než já. Také kontrola partie z prvního kola ukazuje, že jsem trestuhodně vypustil soupeřovo zakolísání. Slepota, slepota. Snad dnes bude líp.

Dnes je třináctého a to mě vede k úvahám o pověřivosti šachistů. Někteří si po výhře nechávají stejné tričko, jiní zapisují i následující partii toutéž „šťastnou“ propiskou. A je těch rituálů víc. Mně je to jedno, na pověry nedám. Stejně dneska vyhraju, tak co. Stačí vyhnout se mistru Plischkimu a je to doma.

Na zápas vyrazím za neskutečného hicu. Bohužel se osud proti mně spikne a cpe mi mistra Plischkiho do cesty, kam se hnu:

1. v parku na lavičce,
2. na turnajové chodbě,
3. na záchodě.

Podle toho bych měl asi prohrát v deseti tazích nebo tak něco. Podaří se mi vzepřít se osudu?

Rolety jsou dnes už zataženy, asi tam včera večer vylezl někdo po žebříku. Pořadatel roznáší kouzelnou vodu, kterou načínám a konzumuji ještě před partií. Hraju černými proti dalšímu klučičkovi, tomuhle je tak kolem dvanácti a má opět ELO kdesi v suterénu. Zahajuje jakýmsi podivným zavřeným zahájením, které neumím pojmenovat, snad jde o nějakou variantu tzv. hry dámským pěšcem. Zahájení ale sehraje dost slabě a získávám výraznou poziční výhodu díky skvělému bělopolnému střelci na poli A6! Soupeř i nadále hraje krotce, zesiluju své hrozby a soupeř se v beznadějně pozici vzdává! Sláva, druhá výhra, tentokrát docela snadná a rychlá.

Protože mám spoustu času, jdu takzvaně do kina, čili sednu si před projekci partií z velmistrovského turnaje, který probíhá ve vedlejší sále a kam se kvůli covidu nesmí. Dívám se chvíli, jak mistři hrají, a mám radost, že Plischki má míň bodů než já. To má za to! Ale jeho zlé kouzlo je zlomeno, zítra s ním klidně třeba půjdu na pivo a poklábosím, už nade mnou nemá moc!

Doma mi Fritz potvrzuje v podstatě bezproblémový průběh partie. Chyby dělal jen soupeř, tož více takových! Teď si dám pauzu a zítra, zítra budu k nezastavení! Zase vyhraju, to dá rozum.

Den 5

Dnes je na pořadu páté kolo a já se poprvé už dopoledne dívám, koho mi přidělil los. Je to velmi silný (na mé poměry) hráč z Ázerbajdžánu s ELO výrazně vyšším, než mám já. Dívám se, která zahájení volil v dosavadním průběhu turnaje, ale šlo o zahájení, která já hrát nebudu.

Je jasné, že mě čeká těžký boj! Proto si na zápas ponechávám vítězné tričko ze včera – ne že bych byl pověřivý, ale jeden nikdy neví! Dále se rozhoduju ohledně propisky. Mám dvě, přičemž s modrou jsem jednou prohrál a jednou vyhrál a zelená má na svém kontě výhru a remízu. Mám tedy použít zelenou, která je dosud neporažená, nebo sáhnu raději po modré, která mi přinesla vítězství včera? Těžká a zodpovědná je příprava zažraného šachisty na partii...

Při příchodu do hracího sálu vyzývavě pokukuji po mistru Plischkim, dokonce ho i cíleně hledám, ale asi ví, kolik uhodilo, a někam zbaběle zalezl. Dnes z něj neuvidím ani chlup. O důvod víc vyhrát! Soupeři je kolem třiceti a hraje černými Caro-Kannovou obranu. Volí variantu, která mi nic neříká, a mám hned od počátku strategické problémy s výstavbou pozice. Čas mi vesele plyne, už je půlhodina pryč, a soupeři zbývá ještě skoro všechn. Ani modrá propiska nepomáhá. Potřeboval bych se občerstvit kyslíkovou vodou, ale dnes dostáváme starou bačkoru. Asi kyslík došel. To jsem teda zvědavý, co mě nakopne.

V partii přituhuje a soupeř na mě zle dotírá. Prchám králem z jedné strany šachovnice na druhou, jenže tam to nevypadá líp. Proto mazaně umístíuji krále na prostředek druhé řady, abych s ním mohl utéct podle potřeby na obě strany. Vypadá to dost pochybně a k mému překvapení z toho mám spíš legraci, než že by mě to iritovalo. Vzpomínám na jednu totálně „marnou“ partii v Liberci, kdy jsem soupeři hned v zahájení zcela bez náhrady věnoval koně. Brzo vznikla pozice, kdy jsem neměl absolutně žádnou protihru, a tak jsem trochu z recese napochodoval králem doprostřed šachovnice, jestli to třeba soupeře nerozhodí... Nerozhodilo, hned byl konec. Dnes to zatím jakžtakž drží, dokonce soupeř začíná i přemýšlet. No prosím...

Bohužel nejen přemýšlí, ale i vymýšlí. Když se mi zdá – bohužel jen zdá! –, že vybědnu z nejhoršího, ukazuje se, že jsem přehlédl mezitah koněm. Má pozice se v okamžiku hroutí, ztrácím figuru a pešce a vzdávám hru. Soupeř navrhuje společnou analýzu partie v předzápětí, čehož využívám a asi půl hodiny spolu hru rozebíráme. Rozdíl v tom, co vše při partii viděl on, a co já, je výmluvný. Jinak se Ázerbajdžánec ukazuje jako sympatický chlapík a rozbor s ním je fajn. I když taky mi mohl nechat remízu, však by ho nebylo.

Cestou domů ještě pěkně zmoknu, a tak je den úspěšně završen. Fritzova moudra si nechám na zítra, dnes už na ně nemám náladu. Však zítra je taky den. A bude to den vítězný, to mi nikdo nevymluví, protože dnešek bylo jen drobné nedopatření. Klopýtnout je lidské, výstup k vrcholu to však neohroží. Zítra zase vyhraju. Uvidíte, že jo!

Den 6

Mým dopoledním programem je návštěva zubaře, takže šachy musí počkat na později. Zubař mi brousí zubní kámen a čistí mezizubní prostory, až mi teče z dásní krev. Zubař z toho má z nějakého důvodu radost, to je prý v pořádku. Jsem jiného názoru, ale není kdy ho vyjádřit. Při první příležitosti prchám. Doufám, že odpoledne se podívám na zoubek zase já soupeři.

Fritz se na mou včerejší partii tváří vcelku přívětivě. Pozici, kterou jsem považoval za tragickou, označuje jen za mírně horší a až v závěru jsem to definitivně pohnojil. To se někdy stává, že člověk si říká, teď stojím fakt dobře, ale počítač vidí postavení jako vyrovnané, nebo má hráč pocit, že stojí strašně, a ono taky ne. Správně ocenit postavení je základ úspěšné hry. Jenže hráč si holt *myslí*, jak ta pozice stojí, zatímco Fritz *ví*. A to je ten rozdíl.

Do dnešního kola mi nalosovali opět soupeře se suterénním ELO, nejspíš dalšího chlapečka. Na partii se tentokrát vydávám zase starým dobrým metrem, protože můj včerejší pokus *projdu se a pak dojedu zbytek tramvají* skončil kvůli nečekané tramvajové výluce fiaskem a mým bezmála desetiminutovým pozdním příchodem. Zatímco všechna předchozí kola začala se zpožděním, to včerejší jediné začalo včas a přišel jsem o cenné minuty. Experiment s tramvají nemíním opakovat. Ano, je to pruda lézt dolů do metra a pak zase zpátky, ale člověk dojede. A včas.

Na rohu u metra se stávám svědkem části výstupu dvou individuů, který zjevně už nějakou dobu probíhá a patrně ještě probíhat bude. Jedná se o konflikt mezi pouličním muzikantem v černém tričku, chystajícím se hrát na kytaru, a jakýmsi týpkem v tričku bílém, který se na něj v podivném pavoučím postoji lepí. Předmětem sporu zřejmě je právě jejich vzájemná pozice, protože slyším bílé tričko říkat: *JÁ jsem Čech! V Praze! Nebudeš mi říkat, kde já mám stát!* Dál z toho už nic neslyším, neboť mizím za rohem, aniž se dovím, jak to skončilo. Blahopřeju si k rozhodnutí jet metrem, v tramvaji bych podobnou zábavu jistě neužil.

Na lavičce před hrací budovou trůní mistr Plischki, ale ten člověk je mi už úplně ukradený. K partii přicházím včas, proto je hra opět zahájena s desetiminutovým zpožděním, tentokrát kvůli technickým problémům. Soupeř je kupodivu asi pětaticetiletý pán, což vítám, protože tím pádem bude snad jeho hra odpovídat výši ELO. A hlavně je lepší, když člověk případně dostane nářez od dospělého, než když ho porazí malé dítě, to tak prostě je.

Hraju černými a soupeř volí zahájení dámským pěšcem, jen ho hraje líp než soupeř z kola čtvrtého. Staví ale figury dost pasívně a mně se daří získat prostorovou převahu. Pak se dostávám k agresivnímu útoku, soupeř chybuje a já získávám koně. Pozice je ale pořád napjatá, hrozí mi mat koněm a je tu spousta variant, které musím propočítávat. Útok pokračuje nadějně, pak si sice pohrávám s myšlenkou na tah, kterým bych vše zcela zazdil, ale naštěstí to při kontrolním propočtu odhalím a volím správný postup. Soupeř se vzdává. Ufff, bylo to napínavé. Zase bodík doma, paráda!

Cestou domů se ještě jdu podívat, jestli nenajdu nějaké stopy po tom, jak dopadl konflikt u metra. Kytarista tu dosud stojí a koncertuje, oponent někde zmizel. Jinak nic nápadného, nic rozbitého, žádná krev, tak snad vše skončilo v pořádku. I když kdo ví, svatá Ludmila by mohla vyprávět...

Fritz hodnotí dnešní partii dost dobře, žádné výraznější chyby z mé strany. Jen tak dál! Zítra máme sedmé kolo a samozřejmě zase vyhraju, jiná možnost se nepřipouští, vážení! Co? Říkal k tomu někdo něco? To by vůbec nebylo vtipné, ale vůbec. Tak pozor!

Den 7

Los mi určuje jako soupeře dalšího šachistu s nízkým ELO, věk si už radši ani netroufám odhadovat. Dívám se na jeho dosavadní výsledky a vidím, že v podstatě kopírují ty mé – výhry nad „saláty“ (ačkoli podle ELO by k nim sám měl patřit), prohry se silnými šachisty a navíc má remízu se soupeřem mé síly. Takže pozor, žádná procházka růžovým sadem. Podle jeho partií soudím, že bych mohl zahrát skotskou obranu, tak si ji ještě trochu zopakuju.

Soupeř je asi třináctiletý kluk. Vytasím na něj bílými skotskou obranu a zelenou propisku, která ještě neprohrála a přinesla mi vítězství i včera. Soupeř to hraje nějak nezvykle, usuzuju, že to nemůže být dobré a hledám nějaké vyvrácení. Podaří se mi najít útočný postup, kterým mu kazím pěšcovou strukturu, ale nějak jsem doufal ve víc. Dostávám nabídku remízy, odmítám a snažím se vyměnit figury, abych mohl v koncovce využít lepší pěšce. Jenže soupeř má aktivnější rozestavení věží a silného střelce, takže mě pěkně sešněruje. Moc se mi to nelíbí!

Kruček za krůčkem se mi přece daří konsolidovat postavení věží a také s pomocí soupeřových nepřesností nakonec dosáhnou jejich výměny. Vzniká koncovka, v níž mám koně proti střelci, ale soupeřovi mizerní pěšci skýtají naději na úspěch. Přichází druhá nabídka remízy, zase odmítám. Černý pod tlakem opět nehraje přesně a můj král s koněm ovládnou střed šachovnice. Černí pěšci padnou, soupeř se vzdává. Výýýýhra! Dnes z ní mám obzvlášť radost, protože to byl zase úplně jiný typ partie, náročný na techniku, a já mám pocit, že se mi to povedlo. Schválně, co tomu řekne Fritz.

Na oslavu si udělám výšlap nahoru na Vítkov k soše Žižky a bývalému mauzoleu Klementa Gottwalda. Moc se mi ta architektura nelíbí (upřímně, je ohavná), ale výhled je tu překrásný. I když po vítězství vypadá hezky i výhled ze sklepa.

Fritz ukazuje, jak jsem měl získat výhodu ze zahájení, tak jsem se poučil. Má ale různé výhrady i k další mé hře včetně té koncovky, co jsem na ni byl tak hrdý. Silnější soupeř by ji asi bez problémů uhájil. Trochu mě to otráví, no ale co, hlavní je bod! On žádný učený z nebe nespádl.

Zítřka budu určitě zase hrát s někým silným. A je ten pravý čas porazit někoho, kdo má vyšší ELO. Já mám zase vyšší věk, tedy spoustu zkušeností a tak vůbec. Nebudu to rozebírat, prostě vyhraju a hotovo! Však uvidíte!

Den 8

Turnaj se chýlí ke konci, správný čas, aby se zažraný šachista podíval, jak mu to výsledkově vychází. Je jasné, že turnaj neskončí úplným extrémem – nebude to ani fantastický úspěch, ani totální propadák. Kterým směrem nakonec výsledkový ukazatel zamíří, určí poslední dvě kola. Tak se na ně pojdme připravit!

Dnešní los je podle očekávání náročný, zase šachista s výrazně vyšším ELO. Budu hrát černými a podle předchozích soupeřových partií to vypadá na katalánskou obranu dámského gambitu. S tou mám docela dobré zkušenosti, slušně jsem ji odehrál (a prohrál, ale až v pozdější fázi hry) třeba proti mistru Juřkovi. Procházím si tedy varianty a mrknu i na dračí sicilskou, na niž by též mohlo dojít.

A samozřejmě dnes nasadím svou neporazitelnou zelenou propisku. Do třetice všeho dobrého, jak se říká. Doufejme, že není příliš unavená.

Cestou v metru jsem svědkem intimní chvílky mladé dvojice, která se líbá v respirátorech. Napadá mě, že se vlastně jedná o nový druh erotiky, řekněme covidové. Přemýšlím, co by k ní mohlo ještě patřit (vzájemné dezinfikování? sex na vzdálenost 2 metry?), a bavím se tím ještě pár stanic.

Soupeři je zhruba necelých třicet a hraje skutečně katalánskou. Má příprava jede jak namydlená, asi v 12. tahu ale soupeř odbočí a musím začít přemýšlet. Asi to nevymyslím moc dobře, soupeř se zamyslí a pak mě sevře. Za chvíli ztrácím pěšce. Soupeř utahuje dál šrouby, vypadá to nevábně. Radši mu dám ještě druhého pěšce, zaktivizuju si figury a vystavím jakousi pevnost. Moc nevěřím, že by se to dalo udržet, ale soupeř nějak přešlapuje, zdá se, že neví, jak na to. Zřejmě vidí víc než já...

Už se hraje hodně dlouho a stojím čím dál stísněněji, když se soupeř dopustí chyby. Měním figury a získávám oba pěšce zpět. Bomba! Vzniká věžová koncovka, v níž ještě musím bránit, ale vypadá to nadějně! Už jsme poslední, kdo ještě hraje, už jsme oba v časové tísní. Soupeř odmítá nabídku remízy a zkouší nějak vyhrát, ale spíš to kazí a já začínám vidět možnost, jak usilovat sám o výhru! Aktivizuju krále a vzniká pozice, kde mám remízu v kapse a ještě můžu pomýšlet na vítězství. Body budou, sláva!

Bylo to tak, můj deníčku? Ach běda, přeběda, nebylo. Kéž by bylo... Když už se rýsuje výše popsaná pozice, dopouštím se neuvěřitelného kiksů a okamžitě prohrávám. Jsem otřesen! Prostě jsem počítal, že soupeř zahraje věží o políčko jinam, a v té rychlosti to neregistruji. Hrůza, děs, katastrofa! Vzpomínám na podobný úlet asi před 6 lety v Klatovech, kdy jsem zkazil vyhranou partii a pak jsem tak dlouho hrál primitivní remízovou koncovku na výhru, až jsem si sám vlezl do neuvěřitelného matu. Tak po pěti hodinách boje a tuhého odporu, kdy mám úspěch na talíři, to takhle zkoním!

Soupeř mě chválí, že jsem hrál dobře. Prý si přehrál mé partie z Klatov včetně té s mistrem Juřkem a připravil si na mě tuto variantu. No, děkuju pěkně. Ještě se mi omlouvá, asi taky nechápe, co jsem to vyvedl. Snad mě nedají zítra do zpráv na šachovém serveru...

Poslední kolo se hraje hned ráno, takže moc času ne regeneraci nebude. Takováhle nula obvykle nechodí sama, takže kdo ví, co ještě zítra vyvedu...

A dost! Tak takhle ne! Zažraný šachista se mění na šachistu dožraného. Takhle by to nešlo! Zítra je poslední kolo a nebe ať chrání toho ubožáka, kterého mi los nadělí! Roztrhnu ho jako slanečka, zničím ho, strašlivě se pomstím! Já vám ještě ukážu! Zítra VYHRAJU!!!

Den 9

Pro poslední kolo mi los stanoví soupeře, který má o dost vyšší ELO, takže mám ještě možnost uhrát nějaké ELO body. Ovšem jen při úspěšné hře! Hrací sál se dopoledne zaplňuje jen pozvolna. Dozvídám se, že mistr Plischki si dnešní zápas předehrál a už odjel na další turnaj do Liberce. Inu, šťastnou cestu...

Hraju bílými a je z toho potřetí zavřená sicilská, která mi tu moc nejde. Soupeř si vybírá variantu, v níž jsem se před časem snažil z videa naučit zajímavý postup, a doufám, že mi to dnes pomůže. Sice jsem si to před turnajem zopakoval, ale bohužel se ukazuje, že teď už zas tak přesně nevím, jak to je. No nic, však to vymyslím. Dostali jsme, asi na rozloučenou, opět nakopávací vodu, jistě mi prospěje!

Nenabrali ji v Bečvě? Dopouštím se hned v zahájení úděsné hrubky, kdy úplně zbytečně obětuju střelce, protože mám špatně spočítaný počet figur na šachovnici. Soupeř se nad mým tahem diví, já taky. Po pár tazích je to beznadějně prohrané. Ještě se chvílku naoko snažím a pak vzdávám. Vida, po včerejší nejdělsí partii kola to bude dnes pro změnu zřejmě nejkratší. Marně vzpomínám v mé praxi na podobnou partii. A znovu se potvrzuje to známé pořekadlo, že jedna hrubka (ta včerejší) nechodívá sama (její dnešní ošklivá kamarádka).

Než odejdu, podívám se ještě po rozehraných partiích. Musím ještě napsat o holčičce s (asi) bulharským jménem, která vsedě nedosáhne nohama na zem. Přesto bude mít skoro tolik bodů co já... Ještě že jsem s ní nehrál. Kuriózní souboj probíhá mezi otcem a synem, kterému může být osm, deset let. Stojí u nich rozhodčí a řeší nějakou stížnost, chlapeček je rudý a brečí. Odhadl bych, že sáhl na figuru, pak s ní nechtěl hrát a nedal si od táty domluvit. Jo, šachy jsou prima hra, však oficiální slogan Mezinárodní šachové federace FIDE zní *Gens una sumus – Jsme jedna rodina*. Akorát že v rodině to nemusí vždycky být zrovna idyla...

Mistr Plischki má nakonec o půl bodu míň než já. Aspoň něco 😊 Jedu domů tramvají a usedám na místo určené pro postižené osoby, připadá mi to tak nějak příhodné.

Končím tedy se ziskem 50% pár míst za svým nasazením, ovšem součet ELO mých soupeřů je nižší, takže odepíšu 15 ELO bodů. No a co! To bych nesměl hrát vůbec. Šachistům ve vyšším věku ELO klesá, to je známá skutečnost. Celkem vzato to byl hezký a napínavý týden, i když výsledek je nic moc, po pravdě spíš nic než moc. Včerejší a dnešní partii se zatím neodvažují předložit Fritzovi k analýze, aby se mu z toho nepřepálila řídicí jednotka. On i počítač je jen člověk...

Zažraný šachista je zvláštní tvor. Hraje blbě, ale hraje stejně pořád dál. Asi věří, že to zase jednou musí vyjít. A taky že jo! Teď si dám pauzu, ale počkejte, jak to sehraju příště. Já vám ještě ukážu, co umím... Jak to říkal velmistr Cvek? I ve vyšším věku se dají hrát dobré šachy. Příště vyhraju!

O pár dní později

Našel jsem pěkný turnaj na začátku srpna, docela uvažuju, že bych se přihlásil. Mám dojem, že jsem zase už dlouho nehrál šachy...